

[Steen.]

partidannelser. Heroverfor svarer den socialdemokratiske ordfører, at det er skam ikke meningen, man vil forhindre, at et nyt parti kan dannes, på ingen måde, nej, man forlanger blot, at der skal være en rimelig og betydelig tilslutning o. s. v. Nu er jeg i almindelighed indstillet på at tro, hvad folk siger, men det bliver jo vanskeligere i samme forhold som det, vedkommende foretager sig, viser det modsatte. Det, jeg her tænker på, er bl. a., at socialdemokratiet har ansvaret for, at der for nogle år siden blev forelagt folketinget et forslag, hvorefter der skulle 60 000 vælgere til at anmelde et parti, for at dette kunne godkendes som berettiget til at deltage ved folketingsvalget. Forslaget blev afvist af os, men nu er det altså lykkedes ved andres hjælp at få det ind i valgloven i en anden forbindelse. Det er, ligesom socialdemokratiet med forkærlighed og interesse kredser om tallet 60 000. Det er lykkedes at få det ind i en anden forbindelse og med en virkning, som man kunne forudse.

Nu kan man naturligvis her ved den afstemning, der om ikke ret længe vil foregå, stemme vort forslag ned, men man kan ikke gøre det med en motivering, der er stemmende med det, der er vor grundlovs mening og forudsætning. Man kan gøre det, fordi man har magt dertil. Det giver mig anledning til at minde om en forudsætning for at bevare magt og indflydelse. Det er ifølge gammel dansk livserfaring bl. a. dette, at man ikke falder for fristelsen til at misbruge magten.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg tingets ærede medlemmer at stemme for forslaget, som genindfører bestemmelser, der tidligere var et flertal for, bestemmelser, der har været gældende gennem et langt tidsafsnit, bestemmelser, der altid har virket sådan, at ret og billighed skete fyldest. Erkendende at der er uenighed om meget, så vil der altid i det danske folk — derom behøver ingen at være i tvivl — være et sikkert flertal, der ønsker at yde andre den ret, det ønsker for sig selv. Det er en folkets vilje, vi meget vel kan følge, hvis der er vilje dertil, og det er en folkets vilje, som partierne ikke i overvurdering af egen betydning i helhedsbilledet bør tilsidesætte. Gør man

det, så bør man være forberedt på, at man møder spørgsmålet igen.

Carsten Raft: Da den i forbindelse med grundloven vedtagne valglov var til forberedelse og afstemning, var jeg forhindret i at deltage i tingets arbejde. Jeg tør ikke sige, at jeg havde gennemført en modstand ved afstemningen — det er så vanskeligt at vide på dette tidspunkt — men jeg er helt sikker på, at jeg ville have arbejdet imod den skærpelse, der fandt sted ved den pågældende lejlighed, under forberedelsen til loven.

Jeg anerkender fuldtud de to i og for sig ganske modstående synspunkter, som anføres, jeg anerkender deres værdi og deres betydning. Jeg erkender, at det er vigtigt, at arbejdsapparatet i folketinget såvidt muligt ikke bliver splittet og eventuelt bliver magtesløst, men jeg mener, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen går altfor vidt, når han simpelthen stiller det op som et spørgsmål om folkestyre eller diktatur. I Danmark er man så indstillet på samarbejde og har en sådan vilje og evne dertil — ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at der måske ikke er noget andet folk, hvor man har en sådan vilje og evne til samarbejde — indenfor det politiske liv og en sådan ansvarsfølelse, hvis der skulle blive kaldt derpå, så jeg tror, at det er for stærkt at sige det på den måde, det ærede medlem gør, selvom jeg erkender, at der kan være betænkelighed ved at vedtage en regel, som, hvis man ser frem i tiden, eventuelt kan føre til splittelse.

Alligevel tror jeg, at kravet om en retfærdig repræsentation for de forskellige stemmer, den ligelige repræsentation for de forskellige anskuelser, som skrevet står i grundloven, er den grundlæggende følelse i det danske folk. Jeg må selv føle det sådan, at det må være meningen med en valglov, at den går efter grundlovens klare regel i så henseende.

En folketingsmand må tage sit standpunkt efter sin overbevisning, men jeg vil dog have lov at anføre — selvom dette altså ikke kan være afgørende for mig — at jeg forsøger så stærkt, som jeg kan, hvad jeg altid har gjort, at leve mit liv blandt vælgerne og i samarbejde med vælgerne. Det kan ligge anderledes andre steder, men jeg